

Arrest

nr. 274 084 van 15 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op 23 april 1944 te Teheran in Iran. Vijftien tot zeventien jaar geleden ging u met pensioen na een carrière in staalverwerking. U bent een vijftigtal jaar geleden getrouwd met F.Z.E.G. (...). Samen hebben jullie twee dochters en twee zonen. Uw dochter A.N.S. (...) (o.v. X) verblijft sinds december 2015 in België. Zij verkreeg in mei 2017 de vluchtelingenstatus op basis van de door haar aangehaalde persoonlijke motieven. Uw zonen en uw andere dochter wonen samen met uw vrouw tot heden in Iran.

Een jaar voor uw bekering kwam u te weten dat een collega van u, Misaq, christen was. Bij momenten verwees hij naar de religie en spraken jullie erover met elkaar. Wanneer u te horen kreeg dat u prostaatkanker had, stelde uw collega voor om te bidden tot Christus omdat hij de zieken geneest. U stemde in en ging met hem mee naar een huiskerk. Er werd een groepsgebed gedaan en zelf vroeg u

Christus ook om u te helpen. Een tweetal weken later bleek er geen gezwel op uw prostaat meer te vinden. Dit mirakel overtuigde u om in 1379 (gregoriaanse kalender: 2000-2001) ook daadwerkelijk christen te worden. U predikte tegen al uw kinderen maar enkel uw dochter gaf gevolg aan de blijde boodschap die u met haar deelde.

Omstreeks de achtste maand van 1394 (oktober – november 2015) vertrokken uw dochter en schoonzoon uit Iran nadat hun huiskerk ontdekt werd. Gedurende de drie jaar die daarop volgde, namen u en uw vrouw de zorg voor de kleinkinderen op jullie. Daar de Iraanse autoriteiten op zoek waren naar uw dochter en schoonzoon besloten jullie te verhuizen naar een dorpje nabij Mahmudabad, aan de zee. Omstreeks 1397 (2018 – 2019) reisden uw kleinkinderen naar België om terug bij hun ouders, die in 2017 de vluchtelingenstatus kregen, te verblijven. In 2018 besloot u alsnog om Iran te verlaten omdat u ervan overtuigd bent dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar u omwille van uw bekering en het gegeven dat u gepredikt heeft tegen uw kinderen.

Op 3 augustus 2018 reisde u per vliegtuig van Teheran naar Griekenland. Na een verblijf van een dag te Griekenland, reisde u verder naar Duitsland. U verbleef drie dagen in Hamburg alvorens op 7 augustus 2018 verder te reizen naar België. Op 18 februari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Sinds uw aankomst in België, zet u uw christelijk geloof verder door uw deelname aan christelijke vieringen in Sint-Niklaas.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw shenasnameh, uw identiteitskaart, een brief van uw kerk, drie foto's van uw echtgenote in Iran en tien foto's van uzelf tijdens kerkvieringen en kerkactiviteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud verklaarde uw advocate dat u last heeft van stress en hartkloppingen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 2/09/2021, p. 2). Ook stelde zij dat u regelmatig naar het toilet diende te gaan ten gevolge van een katheder die u heeft (CGVS p. 2). U legt hiertoe ook een medische bundel neer. Er werd met u afgesproken regelmatig een pauze te nemen zodoende u regelmatig naar het toilet kon. Er werd tot driemaal toe gepauzeerd zodoende u naar het toilet kon (CGVS p. 5, 8, 12). Op het einde van het onderhoud bedankte u de protection officer voor de omstandigheden waarin uw onderhoud heeft plaatsgevonden (CGVS p. 14). U stelde dat het gesprek goed meeviel en aanvoelde als een gesprek met vrienden (CGVS p. 14).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest om gearresteerd te worden en een gevangenisstraf te zullen krijgen omwille van uw bekering tot het christendom, hetgeen u niet zult overleven (CGVS p. 6).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U kon immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en hierdoor de Iraanse autoriteiten gevisieerd te worden, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Zo moet er worden opgemerkt dat u reeds op 3 augustus 2018 voet zette op het Europese grondgebied (vragenlijst DVZ, 06/03/2019, vraag 37; CGVS p. 5). Hoewel u in Griekenland en in Duitsland verbleef, gaf u er de voorkeur aan ter plaatse geen verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u bij uw dochter wilde zijn (CGVS p. 6; DVZ, vraag 31, 33). Voorgaande is opmerkelijk daar u eerder verklaarde dat uw belangrijkste zaak was om zo snel mogelijk uit Iran te geraken zodoende u in veiligheid zou zijn (CGVS p. 5). Dat u uw verzoek om bescherming alsnog uitstelt na aankomst in Europa, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat wanneer u bij uw dochter was, u evenmin gehaast bleek om uw beschermingsnood kenbaar te maken aan de bevoegde instanties. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sedert 7 augustus 2018 in België bent (CGVS p. 5; vragenlijst DVZ, vraag 37). Toch wachtte u tot 28 februari 2019 met het indienen van een verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 5; Registratie verzoek om internationale bescherming). Dat u dit deed op advies van uw advocaat en dat hij u geadviseerd had om zes maanden bij uw dochter te blijven zodoende uw visum vervallen zou zijn (CGVS p. 5), kan uw houding geenszins verschonen. Bovendien kan deze these niet gevolgd worden daar uit uw paspoort blijkt dat uw visum slechts geldig was tot 21/08/2018. Bijgevolg kan er niet ingezien worden waarom u, gelet op het advies dat u kreeg, alsnog zes maanden wachtte met

uw verzoek. Hoe dan ook mag er verwacht worden dat iemand die de bescherming van een derde land vraagt omdat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is, deze vorm van bescherming als een noodzaak beschouwt en niet als een keuze die hij maanden voor zich uitschuift en afstelt op zijn persoonlijke voorkeur. Gelet op wat voorafgaat mag het u geenszins verbazen dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Vervolgens moet er aangemerkt worden dat uw verklaringen niet afdoende zijn om een oprechte bekering aan te tonen. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. De snelheid waarmee u besloot door het leven te gaan als christen is immers uiterst opmerkelijk te noemen. U verklaart dat u zich in 2000 – 2001 bekeerde via uw collega Misaq (CGVS p. 6, 8). Toen u te maken kreeg met prostaatkanker richtte u zich op zijn aanraden tot Jezus en ging u met hem mee naar een huiskerk (CGVS p. 6). De aanwezige kerkleden deden een groepsgebed voor u en zelf vroeg u aan Jezus om u te helpen (CGVS p. 6). Daar u enkele weken later vrij van kanker bleek, besloot u christen te worden (CGVS p. 6, 8, 9). Voorgaande kan echter weinig overtuigen. Hoewel er aangenomen kan worden dat uw plotse genezing een zekere interesse in het christendom loswekte kan er niet ingezien worden dat enkel deze eenmalige gebeurtenis u u er direct toe aanzette te bekeren tot het christendom door aan Jezus te zeggen dat u in hem geloofde. Te meer daar er uit uw verklaringen blijkt dat hoewel u op uw genezing wijst als beweegreden voor uw bekering u zich reeds bekeerde de eerste keer dat u met het christendom in aanraking kwam, twee weken voor u erachter kwam dat het gezwel verdwenen was (CGVS p.6,8,9). Aan een vrijwillige en overtuigde bekering van de Islam naar het christendom gaat een periode van reflectie en introspectie vooraf. Dit geldt des te meer binnen de context van een land waar het bekeren tot een andere dan de door de staat ingestelde religie gezien wordt als een strafbaar feit. Dat u vrijwel in een vingerknip zou kunnen beslissen om een andere religie aan te hangen, is dan ook weinig ernstig. Niet in het minst daar u op dat moment vrijwel niets over die religie wist (CGVS p.6). Er kan dan ook niet geloofd worden dat u in zulke korte tijdsperiode en met vrijwel geen kennis in staat geweest zou zijn om een diepgaande overtuiging van het christendom te ontwikkelen en over voldoende kennis beschikte om met volle overtuiging te kiezen voor een nieuwe religie. Zelfs wanneer u danig onder de indruk zou geweest zijn van de genezende kracht van Jezus, kan er verwacht worden dat u eerst een periode van reflectie en introspectie zou doorlopen vooraleer u een geloofsbelijdenis aflegde waarvan u de woorden niet eens kende (CGVS p. 9). Daarnaast kan er verwacht worden dat u zich eerst danig zou willen informeren over het christendom alvorens enig gewicht aan uw gesprek met Jezus zou hangen. Echter blijkt u zich slechts heel beperkt geïnformeerd te hebben en bleek u ook pas de Bijbel beginnen te lezen zijn nadat u een geloofsbelijdenis aflegde (CGVS p. 8, 9). Dat hier in uw hoofde geen sprake van is, doet andermaal afbreuk aan het geloof in uw vermeende oprechte bekering tot het christendom. Gelet op voorgaande mag het u dan ook niet verbazen dat u met voorgaande verklaringen sterk afbreuk doet aan het geloof dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeert bent. Bijkomend dient er ook vastgesteld te worden dat u nalaat om de reden voor uw bekering, uw plotse genezing, te staven door middel van medische stukken.

Ook de wijze waarop u de islam aan de kant schuift kan weinig ernstig genomen worden. U stelt immers dat er in de islam bijna geen sprake is van compassie en er veel focus ligt op het martelaarschap of de strijd tegen ongelovigen (CGVS p. 10). Verder stelt u dat men enkel rouwt en aangemaand wordt om in het zwart gekleed te gaan (CGVS p. 13). In het christendom vond u een religie waarbij er iemand bestaat die u beschermt en lief heeft (CGVS p. 8). Naast het gegeven dat u met voorgaande eerder vaag blijft in uw verklaringen aangaande wat u juist heeft aangetrokken in het christendom, kan er niet aangenomen worden dat u, iemand die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens vrouw een moslim is (CGVS p. 4, 10), de islam louter met geweld, rouwen, zwarte kleding en een gebrek aan compassie associeert. Niet in het minst omdat er in de islam evenzeer sprake is van compassie en mededogen. Om

dat te onderstrepen begint elk hoofdstuk in de Koran met de zin: In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle. Voorts is er ook in de islam sprake van hoop en troost. Zo wordt er in de Koran omschreven dat een gelovige mits 'taqwa' (godsbewustzijn) en 'sabr' (geduld), Allah zal belonen. Men onderstreept hierbij dat een moslim nooit de hoop mag verliezen en vertrouwen moet stellen in Allah. Ook wat betreft uw these dat mensen worden aangemaand om in het zwart gekleed te gaan, strookt niet met de voorschriften van de Islam dewelke specifiek voorschrijft dat een vrouw niet verplicht is in het zwart gekleed te gaan en vrij is om te kiezen welke kleur zij draagt, zolang zij zichzelf hiermee volgens de regels bedekt. Een man wordt net aangemaand om gekleed te gaan in het wit. Overigens gaat u met uw these aangaande het martelaarschap en de strijd tegen ongelovigen in de islam, voorbij aan het gegeven dat er evenzeer sprake is van martelaarschap in het christendom. Sommigen onder hen werden zelfs heilig verklaard. Ook werden er in naam van het christendom verschillende strijden gevoerd tegen 'ongelovigen' waarbij veel moslims het leven lieten. Het geheel dat voorafgaat zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw beweegredenen om de islam te verlaten en christen te worden. U beperkt zich louter tot algemene uitspraken die geen steek houden en uw keuze voor het christendom geenszins kracht bijzetten. Er mag nochtans verwacht worden dat u op deugdelijke wijze kan toelichten welke elementen u ertoe aangezet hebben om uw oude religie te verlaten en in te ruilen voor het christendom. De vaststelling dat u hier niet in slaagt, doet eens te meer afbreuk aan het geloof dat u vanuit een diepgaande overtuiging en oprecht geloof zou zijn bekeerd tot het christendom.

Vervolgens moet er op gewezen worden dat de beschrijving van uw ontluikende interesse niet in overeenstemming te brengen is met de context van christenen in Iran. Zo is het bevreemdend dat uw collega Misaq ad random verwijzingen zou maken naar het christendom wanneer jullie met elkaar spraken (CGVS p. 6). Er kan immers enige terughoudendheid verwacht worden van hem daar zulke zaken niet in het minst risicovol te noemen zijn binnen de Iraanse context. Enige voorzichtigheid kan verwacht van zijn zijde verwacht worden met betrekking tot het delen van zijn religie. Niet in het minst daar de vele informanten in Iran zorgen voor een cultuur van argwaan. Voorts valt het niet te begrijpen dat hij u prompt zou uitnodigen om naar zijn huiskerk te komen (CGVS p. 6). Zulk gedrag staat haaks staat op wat er in de context van illegale kerkbijeenkomsten in Iran verwacht kan worden. De Iraanse huiskerken werken in het geheim en lopen voortdurend het risico op bespieding door de autoriteiten. Er kan dan ook enige terughoudendheid van de leden verwacht worden jegens uw komst. Niet in het minst daar u op dat moment nog niet bekeerd was, noch overtuigd was van het christendom. Anderzijds kan er ook van u enige terughoudendheid verwacht worden met betrekking tot uw aanwezigheid bij een illegale kerkbijeenkomst. Waar er begrepen kan worden dat u mogelijks emotioneel kan reageren op het nieuws van uw prostaatkanker, waartoe u geen enkel stuk neerlegt (CGVS p. 8), kan er alsnog verwacht worden dat u voorzichtig te werk zou gaan. Niet in het minst daar u zelf stelde dat u op dat moment nog veel te doen had in uw leven en indien dit het einde was, een snelle dood verkoos (CGVS p. 6). Het risico waar u uzelf aan zou hebben blootgesteld had alvast als mogelijks gevolg dat u de rest van uw dagen in een gevangenis zou moeten doorbrengen. Bijgevolg kan er niet ingezien worden dat u in zulke toestand dit soort risico's zou nemen. Niet in het minst omdat u ook zonder die huiskerk aan Jezus zou kunnen vragen om u te helpen en ook het bewuste groepsgebed en genezingsgebed (CGVS p. 9) zonder uw aanwezigheid had kunnen plaatsvinden (CGVS p. 6). Bovenstaande vaststellingen dragen niet bij tot uw overtuigingskracht aangaande een indringend gedachtenproces betreffende uw bekering tot het christendom en zetten ernstige vraagtekens bij uw vermeende beleving van het christendom in Iran.

Ook met betrekking tot uw collega Misaq, de man die u in introduceerde tot het christendom en u in contact bracht met een huiskerk, mag het bevreemdend genoemd worden dat u geen informatie kon verschaffen over de omstandigheden waarin hij zich tot het christendom bekeerde (CGVS p. 8). Klaarblijkelijk heeft u hier zelfs niet naar gevraagd (CGVS p. 8), hetgeen weinig ernstig is gelet op de omstandigheden waarin iemand die in Iran bekeerd, kan terechtkomen. Er kan immers verwacht worden dat u van de man die u bij uw bekeringsproces begeleidde vernam hoe hij dit proces ervaarde of dat u er minstens naar peilde. Hoewel u verklaart hem al zeven of acht jaren te kennen en jullie collega's waren, kan u zelfs zijn familienaam niet produceren (CGVS p. 8). Er mag van u verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk overliep van interesse in het christendom en een tijdlang naar de huiskerk in Iran ging, enige informatie over de man die u op wandel zette op het christelijke pad, kan produceren. Het gegeven dat u dat niet kan, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig onderuit.

Waar u er niet in geslaagd bent een geloofwaardig verloop van uw ontluikende interesse in het christendom aan te tonen, bent er evenmin in geslaagd te overtuigen als geëngageerde christen door het leven te gaan. Zo mag het opmerkelijk heten dat u, iemand die sinds 2000-2001 door het leven zou gaan als christen en sinds 2018 in België verblijft, tot op heden nog niet gedoopt bent (CGVS p. 5). U verklaart dat u aankwam tijdens Corona en het dus niet kon doen (CGVS p. 5). Echt dient er op gewezen worden dat het Corona virus pas in 2020 de kop kwam opsteken en sinds maart 2020 het publieke leven danig heeft verstoord. Geconfronteerd met deze vaststellingen verklaart u dan weer dat u een tijdje naar de kerk moest gaan en moest deelnemen aan bepaalde lessen (CGVS p. 5). Tegen dat u klaar was kwam Corona,

zo stelt u (CGVS p. 5). Uw verklaringen zijn echter niet ernstig. U bekeerde zich reeds in 2000-2001, toen u naar eigen zeggen met heel uw hart bent gaan geloven in Jezus (CGVS p. 8). Dat u zich dan tracht te verschuilen achter de Corona pandemie om het gegeven dat u tussen augustus 2018 en maart 2020 niet gedoopt werd goed te praten, kan geenszins overtuigen. Van iemand die omwille van zijn religieuze overtuiging zijn land van herkomst diende te verlaten, kan verwacht worden dat hij in een land waar hij vrijheid van religie geniet, zou popelen om het sacrament dat het doopsel is, te ontvangen. Niet in het minst daar u zelf stelt dat u het voorbeeld van Christus, die vraagt aan zijn volgelingen om gedoopt te worden, aanhaalt (CGVS p. 11), hoort te volgen. Daarnaast stelt u zelf dat u doormiddel van het doopsel dichter bij God en Christus kan komen, hetgeen u een gevoel van blijdschap en rust kan geven en het u een tweede kans kan geven (CGVS p. 11). Waarom u dan nog zou wachten om officieel toe te treden tot de kerk, hetgeen u met een doopsel zou doen, valt niet te begrijpen en doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering.

Overigens valt het niet te begrijpen dat net wanneer u de kans heeft om uw religie in alle vrijheid te beleven, u ervoor kiest om uw kerkdiensten en religieuze lessen bij te wonen in het Nederlands (CGVS p. 5). Niet in het minst omdat u in Antwerpen, alwaar uw dochter woont, diensten in uw moedertaal kan bijwonen in de Iraanse kerk aldaar. U stelt immers zelf tot op heden nog steeds weinig te begrijpen van wat er gezegd wordt tijdens de vieringen of lessen (CGVS p. 5, 13). Evenmin beschikt u over iemand die voor u kan vertalen tijdens deze diensten (CGVS p. 13). Dat u niemand zou hebben die u kan brengen of halen om naar de Iraanse kerk in Antwerpen te gaan (CGVS p. 13), is weinig ernstig. Uw dochter frequenteert deze kerk immers (CGVS p. 13). Bovendien bleek uw schoonzoon in het verleden al bereid om u vanuit Antwerpen te komen oppikken in Hamburg (CGVS p. 5). Een occasioneel ritje van uw centrum in Sint-Niklaas naar de Iraanse kerk in Antwerpen kan dan ook niet onoverkomelijk zijn. Niet in het minst omdat het u zou toelaten op degelijke wijze deel te nemen aan het christelijke leven in België. De gemakzucht waarmee u voorgaande opmerkelijke keuze wegzet, valt dan ook niet te begrijpen. In het licht van uw vermeende bekering in 2000 – 2001 kan er verwacht worden dat u zou overlopen van enthousiasme om in alle vrijheid het christendom te beleven. Echter beperkt u zichzelf om uw nieuwe religie ten volle te beleven door diensten en lessen bij te wonen waarvan u amper iets begrijpt, hetgeen ernstige vraagtekens zet bij het geloof dat er in uw hoofde sprake is van een diepgaande en oprechte overtuiging van het christendom.

Zelfs met betrekking tot uw lezing van de Bijbel, de brontekst van uw geloof, moet er worden vastgesteld dat u weinig geëngageerd blijkt. Zo blijkt uit u niet in staat de delen die u in het heilige boek gelezen heeft, te benoemen (CGVS p. 10), hetgeen toch wel als een minimum gezien mag worden voor iemand die naar eigen zeggen een pocketbijbel bijna volledig heeft gelezen (CGVS p. 11). Het gegeven dat u 20 jaar na uw keuze voor het christendom, de Bijbel nog altijd niet volledig heeft gelezen, mag overigens opmerkelijk heten. Dat het lettertype klein is (CGVS p. 11), hoeft u niet te beletten om de tekst volledig tot u te nemen. Niet in het minst daar u in Iran al over een Bijbel beschikte (CGVS p. 8) en het u sinds uw aanwezigheid in Europa (augustus 2018) vrij staat een Bijbel aan te schaffen met een lettertype van uw keuze. Los van voorgaande kan er niet begrepen worden dat u ondanks het gegeven dat u al twee decennia in een Bijbel leest, geen enkel deel van de Bijbel kan opnoemen (CGVS p. 10, 11). Ook uit uw beschrijving van de delen die u zou gelezen hebben, met name de geboorte van Christus, zijn levensverhaal tot aan zijn kruisiging en het werk van de apostelen (CGVS p. 10); kan niet blijken dat u het volledig boek gelezen heeft. Overigens blijkt dat u slechts twee parabels kent, hetgeen merkwaardig is voor iemand die aangetrokken is tot de beeldspraak van Jezus (CGVS p. 10, 11) en twintig jaar geleden koos het pad van Christus te bewandelen. Voorgaande vaststellingen brengen het geloof in uw verklaringen dan ook verder in het gedrang.

Dat u over enige vlot te studeren kennis van het christendom beschikt, zegt op zichzelf niets over uw geloofsovertuiging, aangezien deze kennis door studie vlot kan worden verworven. Echter moet erop gewezen worden dat u eerder vaag blijft wanneer er dieper wordt ingegaan op bepaalde aspecten van uw religie. Zo blijkt u wel te weten dat u door middel van het doopsel een nieuwe start kan maken (CGVS p. 11). Echter blijft u wel in gebreke aangaande het belangrijkste gevolg van dit sacrament, met name dat u hiermee officieel toetreedt tot de kerk. Ook kan u benoemen wat er bij Pinksteren gebeurde maar moet u verstek laten wanneer er dieper op wordt ingegaan. Zo blijkt u niet te weten welke apostel een belangrijke toespraak hield nadat de volgelingen van Jezus vervuld raakte van de Heilige Geest (CGVS p. 11). Evenmin blijkt u te weten dat Petrus de aanwezige menigte opriep om zich te bekeren tot Christus (CGVS p. 11). Voorts kan u de hemelvaart van Jezus correct plaatsen in de tijd maar weet u niet dat hij voorafgaand hij opsteeg aan zijn volgelingen beloofde dat hij de heilige geest zou sturen naar de aarde (CGVS p. 11, 12). Vervolgens blijkt u nog niet gehoord te hebben van de 'Goede Week', de week voorafgaand de verrijzenis van Jezus (CGVS p. 12). U kan de week zelf niet benoemen, weet niet wat er in die week zoal gedaan wordt, weet niet dat Jezus stierf op 'Goede Vrijdag' en gaat helemaal de mist in wanneer u gevraagd wordt wat Palmzondag is (CGVS p. 12). Voor iemand die met heel zijn hart in Jezus is gaan geloven (CGVS p. 8) mag het verbazen dat hij over geen kennis van de vieringen voorafgaand

een van de hoogtepunten van de Christelijke kalender blijkt te beschikken. Zelf met betrekking tot de laatste woorden wanneer Jezus gekruisigd werd blijkt u maar over een matige kennis te beschikken (CGVS p. 12). U verwijst wel naar de vergiffenis die hij wenste te schenken aan zij die hem kruisigde maar kan verder niet benoemen dat hij God vroeg waarom hij hem verlaten heeft, dat hij zijn geest in de handen van God legt, hij een andere veroordeelde zegt dat hij met hem in het paradijs zal zijn, hij zijn moeder Maria geruststelt, kenbaar maakt dat hij dorst heeft en zegt dat zijn missie volbracht is. Ook met betrekking tot de beproeving van Jezus in de woestijn, kan u het verhaal reproduceren maar kan u niet vertellen op welke manier deze gebeurtenis jaarlijks wordt herdacht door christenen (CGVS p. 13). Van iemand die met heel zijn hart in Jezus gelooft mag toch wel verwacht worden dat hij dit met de veertigdagentijd kan verbinden en hiertoe enige uitleg kan verschaffen, quod non (CGVS p. 12). Tenslotte mag het opmerkelijk wezen dat u Mattheus aanduidt als de apostel die christenen vervolgde vooraleer hij door Jezus werd uitgekozen om hem te volgen (CGVS p. 13). Dit was immers Paulus, toch niet een onbelangrijk element in het verhaal van Jezus en zijn apostel. Niet in minst omdat u dit element zelf ter sprake brengt en er dan ook verwacht kan worden dat u dit correct kan weergeven (CGVS p. 13). Er dient onderstreept te worden dat voorgenoemde lacunes in uw kennis betrekking hebben op elementen waarvan gezien uw beweerde christelijke beleving verwacht mag worden dat u ervan op de hoogte bent, quod non. Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de oprechtheid van jullie bekering verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u omwille van een bekering gezocht zou geweest zijn in Iran of in dit kader problemen met de Iraanse autoriteiten zou ondervonden hebben (CGVS p. 7). Evenmin kan er geloofd worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran. Niet in het minst daar u zelf ook aangeeft in deze nooit problemen gekend te hebben met de overheid (CGVS p. 13), hetgeen zich ook vertaalt in het gegeven dat u ook na het vertrek van uw dochter nog drie jaar lang in Iran verbleef en via de internationale luchthaven in Teheran, probleemloos het land kon verlaten (CGVS p. 7). Indien de autoriteiten u daadwerkelijk op het oog hadden in het kader van een bekering naar het christendom, kan er van hen verwacht worden dat zij u dan ook daar bij de kraag zouden gevat hebben. Dat zij gedurende uw verblijf in het noorden van Iran, op uw oud adres zouden zijn binnen gevallen omdat ze uw nieuwe woonplaats niet zouden kennen (CGVS p. 10), is weinig ernstig in het licht van de Iraanse context. Bijgevolg mag er dan ook besloten worden dat u bij een terugkeer naar Iran geenszins als bekeerling bestempeld zult worden of in dit kader problemen zult ondervinden.

Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat de beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Op basis van uw voorgehouden deelname aan het kerkelijk leven in België kan er evenmin vanuit gegaan worden dat u in Iran als bekeerling gepercipieerd zou worden. U brengt immers geen concrete aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw religieuze activiteiten in België. Dat u naar de kerk bent gegaan in België (CGVS p. 4, 5), kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming. U legt evenwel een brief van uw kerk in Sint-Niklaas neer waarin geschreven staat dat u een trouwe bezoeker van de kerk bent, doch geen officieel lid bent. Ook legt u enkele foto's neer waarin u te zien bent binnen de context van een kerk. Uit deze stukken kan echter niet blijken dat u vanuit een oprechte bekering en diepgaande overtuiging aanwezig bent op deze vieringen. Evenmin kan hieruit een jarenlange kerkgang of christelijke beleving opgemaakt worden. Overigens is het niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen en religieuze lessen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan,

noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoonde dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan).

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Uw advocate verwijst nog naar medische zorgen die u zou nodig hebben, dewelke een rol zouden kunnen spelen bij een terugkeer naar Iran (CGVS p. 14). De medische stukken tonen aan dat u in België in behandeling bent voor urineretentie. U noch uw advocaat staven evenwel dat u evenwel dat u hierdoor een internationale beschermingsnood heeft bij terugkeer naar Iran. Hoe dan ook moet er opgemerkt worden dat indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek er vastgesteld moet worden dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort, uw shenasnameh en uw identiteitskaart vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat. De brief van uw kerk en de tien foto's van uzelf tijdens kerkvieringen en kerkactiviteiten, staven uw deelname aan bepaalde aspecten van het christelijk leven in België maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de toenadering die u in België tot het christendom zoekt opportunistisch van aard is. De drie foto's van uw echtgenote in Iran tonen uw vrouw op een locatie in Iran. Voor het overige staven zij op geen enkele manier dat u omwille van een vermeende bekering tot het christendom door de Iraanse autoriteiten geviséerd zou worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht."

Verzoeker gaat vervolgens, in een eerste middelonderdeel, in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland en Duitsland, verklaart verzoeker daarbij vooreerst als volgt:

“Zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard, wenste hij bij zijn dochter en schoonzoon te zijn.

Verzoekende partij is bijna 80 jaar oud! Gaat het Commissariaat-Generaal nu een bijna 80 jarige man verwijten dat hij bij zijn dochter in België wilt verblijven?

Om hieruit onmiddellijk verzoeker als 'ongeloofwaardig' te beschouwen, omdat hij door zijn keuze 'laattijdig' een verzoek heeft ingediend, kan uiteraard geenszins aanvaard worden en getuigt van weinig redelijkheid in hoofde van tegenpartij.

Het kan verzoekende partij dan ook niet verweten worden dat hij wachtte met een verzoek om internationale bescherming in te dienen gelet op de Dublin-procedure.

Dat een bijna 80jarige verzoeker er alles aan zou doen om bij zijn dochter te kunnen verblijven, die erkend is als vluchteling in België, kan onmogelijk als een element beschouwd worden om de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen.

Het enige wat het Commissariaat- Generaal met haar motivering probeert aan te tonen, is de geloofwaardigheid van verzoeker onmiddellijk onderuit te halen, met een motivering die zelfs niks te maken heeft met zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering!

Dit getuigt alvast niet van zorgvuldig bestuur in hoofde van het Commissariaat- Generaal!”

Met betrekking tot de snelheid van zijn bekering, geeft verzoeker verder aan:

“Echter zijn deze verklaringen voor tegenpartij niet overtuigend, hoewel het CGVS niet in concrete aantoonde waarom deze gebeurtenissen en ervaringen, niet overtuigend zouden zijn!

Het Commissariaat-Generaal motiveert dat, hoewel zijn genezing van prostaatkanker een zeker interesse kan losmaken, het mag verbazen dat verzoeker hierdoor onmiddellijk zich liet bekeren!

Verzoeker is steeds coherent geweest in zijn verklaringen omtrent zijn bekering. Hij beschouwde zichzelf als christen sinds 1379 en werd in het christendom geïntroduceerd door zijn collega Misaq, en was helemaal overtuigd geraakt van het christendom na het mirakel van zijn genezing van prostaatkanker.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af waarom het Commissariaat-Generaal dit niet geloofwaardig acht. Vooreerst mag duidelijk blijken uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker, dat hij en zijn collega Misaq, elkaar al 8 jaar kenden :

(...)

Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud werd er aan de verzoeker gevraagd op welke manier hij en Misaq over het christendom spraken en hoe Misaq verzoeker overtuigde van het christendom !

Dit getuigt uiteraard niet van enige zorgvuldigheid in hoofde van tegenpartij.

Er wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd waarom verzoeker niet geloofwaardig is omtrent zijn bekering gelet op de zogenaamde snelheid waarmee hij bekeerde, doch als men de notities van het persoonlijk onderhoud er dan bij nemen, wordt er hierover aan verzoeker geen enkele vraag gesteld!

Verzoeker en Misaq kenden elkaar bijna 8 jaar en het was ook Misaq die verzoeker introduceerde tot het christendom. Hoe Misaq dit gedaan heeft, wordt niet gevraagd aan verzoeker. Doch er wordt wel gemotiveerd dat verzoeker zich "snel" bekeerde.

Verzoekende partij kan zich alleszins geenszins akkoord verklaren met dergelijke motivering.

Indien het Commissariaat-Generaal motiveert dat verzoeker zich te snel bekeerd zou hebben, kan er minstens verwacht worden dat hij hierna een zorgvuldig en gedetailleerd onderzoek hebben gevoerd, wat niet blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing.

Het onzorgvuldig bestuur van het Commissariaat- Generaal zorgt ervoor dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich opdringt !”

Omtrent de wijze waarop hij de islam aan de kant schoof, stelt verzoeker voorts:

“Echter maakt het Commissariaat-Generaal zich opnieuw schuldig aan onzorgvuldig bestuur, door geen rekening te houden met verzoekers verklaringen over hoe zijn religie 'als moslim' heeft beleefd.

Nochtans verklaarde verzoeker dit duidelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Nergens in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van verzoekers verklaringen dat hij zich nooit een moslim heeft gevoeld. Hij was dit eerder omdat dit in Iran zo wordt opgedragen, doch verklaarde verzoeker letterlijk dat hij nooit actief gelovig is geweest.

Verzoeker wenst er hierbij ook fijntjes op te wijzen dat hoewel de bestreden beslissing wilt doen geloven dat zijn vrouw een moslim is, blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn vrouw 'ook maar officieel moslim is.'

Niet enkel verdraait tegenpartij de woorden van verzoeker, zij laat uitschijnen dat zijn vrouw nog een moslim is, hoewel zij, net als verzoeker trouwens, ook maar 'officieel' moslim is, omdat dit wordt verplicht in Iran.

Het Commissariaat-Generaal verdraait de woorden van verzoeker, wat niet getuigt van enige zorgvuldigheid.

Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-Generaal een hele paragraaf motiveert over de aanwezige compassie en mededogen in de Islam, dat er ook troost en hoop aanwezig is in de Islam, enz. Hieruit besluit tegenpartij dat verzoekers verklaringen omtrent de Islam dan ook eerder 'vaag' zijn.

Ook hier is verzoeker ernstig gegriefd door de gegeven motivering, niet ten minste omdat uit het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat verzoeker zelfs met deze stellingen werd geconfronteerd !

Met mag dan ook ten zeerste verbazen dat aan verzoeker de enkele vraag 'waarom Islam de rug toegekeerd' werd gesteld, zonder meer.

Het getuigt niet van een zorgvuldige beoordeling als er amper vragen worden gesteld aan de verzoekende partij hoe hij tegenover de Islam stond/staat, om dan in de bestreden beslissing te moeten lezen dat zijn verklaringen 'eerder vaag' waren, als er maar één enkele vraag wordt gesteld.

Dat er minstens verwacht mag worden- het Commissariaat-Generaal is dit trouwens verplicht omwille van de samenwerkingsplicht dat indien dit een belangrijk element is voor tegenpartij in haar beoordeling, verzoeker hier wel degelijk mee geconfronteerd wordt tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dit niet louter plots aan te halen in de bestreden beslissing.

Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op!"

Aangaande het gedrag van zijn collega, voert verzoeker vervolgens aan:

"Verzoekende partij wenst hierbij te verwijzen naar zijn reeds uiteengezette motivering van hierboven, waarbij verzoeker en zijn collega elkaar al bijna 8 jaar kenden!!

Het Commissariaat-Generaal probeert hier een beeld te schetsen alsof van de ene op de andere dag Misaq over het christendom begon te praten tegen verzoeker, zonder restricties, zonder enige terughoudendheid.

Verzoeker vraagt zich terecht af waarop tegenpartij zich baseert om tot zo'n besluit te komen, gezien er hieromtrent geen enkele vraag aan verzoeker werd gesteld!

Nogmaals, het Commissariaat-Generaal is gehouden om de samenwerkingsplicht ten volle in acht te nemen, om alle informatie die zij nodig heeft, te bekomen.

Doet zij dit niet, zoals ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dan kan dit achteraf in de bestreden beslissing, ook niet aan hem verweten worden!"

Verzoeker vervolgt:

"Diezelfde redenering gaat op voor de motivering waarop het CGVS zich baseert, al zou Misaq verzoeker 'prompt' hebben uitgenodigd om naar een huiskerk te gaan.

Minstens blijkt uit verzoekers verklaringen dat ook Misaq pas na een jaar verzoeker volledig in vertrouwen had genomen met betrekking tot zijn bekering:

(...)

Ook verder blijkt dat verzoeker aldus niet onmiddellijk mee naar de huiskerk werd genomen door Misaq:

(...)

Opnieuw kan verzoeker aldus aantonen dat het Commissariaat-Generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar zijn bekering tot het christendom.

Zij baseert zich op onvolledige informatie om daarna te motiveren dat iets 'vreemd', 'snel' of 'niet ernstig' is.

Dat tegenpartij zich niet kan baseren op onvolledige informatie, en al zeker niet als zij hier zelf niet achter vraagt.

Echter, zelfs indien tegenpartij oordeelt dat iets 'vreemd' of 'opmerkelijk' is, dat dit per se dan ook ongeloofwaardig dient te zijn.

Een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring, die voor ieder persoon apart, dient beoordeeld te worden.

Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Tevens doet verzoeker gelden:

"Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoekers bekering niet overtuigt.

Niet enkel blijkt dat tegenpartij zich niet conform de samenwerkingsplicht heeft gedragen om alle nodige informatie van verzoeker te vragen, er blijkt ook nergens in de bestreden beslissing (noch uit het

administratief dossier) af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'. In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene uiteenzetting, aan de hand van rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk, omtrent de wijze waarop de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming dat geschraagd is op een bekering volgens hem dient te geschieden. Hij stelt:

"Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker, om aan te tonen dat verzoeker wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoeker is reeds bekeerd sinds 1379 ;
- Verzoeker neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;
- Verzoeker predikt het protestantse geloof;

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoekers asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoeker, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran."

Verzoeker wijst in dit kader op een zaak voor het EHRM.

"Het betreft hier in casu ook een Iraanse asielzoeker, die omwille van zijn bekering een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend, doch ook verworpen werd op gronden van een zogenaamde 'opportunistische' bekering.

Het EHRM onderzoekt momenteel deze zaak, in het kader van een schending van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM, bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Dat dit uiteraard getuigt van het gebrek van enig zorgvuldig onderzoek van tegenpartij, naar de effectieve gevolgen van een verzoeker die bekeerd is tot het christendom, terug te sturen naar Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker geeft andermaal een aantal algemene, theoretische beschouwingen omtrent de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming op grond van een bekering volgens rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk dienen te worden beoordeeld en betoogt:

"Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoekers vrees heeft beoordeeld. Een motivering die niet gebaseerd is op gedetailleerde verklaringen van de verzoeker, omdat deze ook niet werden gesteld aan verzoeker, kan louter volstaan om te beoordelen over een risico op ernstige vervolging bij terugkeer naar Iran, gelet op de uitermate complexe situatie aldaar!

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoekers bekering, verzoeker in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoeker ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoeker te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

(...)

Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoeker "opportunistisch" is, en hij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de tragsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat zowel verzoekers dochter en zijn schoonzoon bekeerd zijn tot het christendom! Zij verkregen hierdoor de vluchtelingenstatus in 2017, wat door tegenpartij ook niet ontkend wordt.

Zij werden namelijk bekeerd door de verzoeker zelf!!:

(...)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoeker geeft verder aan ernstig gegriefd te zijn door de motivering inzake het gegeven dat hij nog niet gedoopt is. Hij betoogt:

"Verzoeker wenst te antwoorden dat het niet is omdat hij niet gedoopt is, dat hij geen overtuigd christen zou zijn!

Vooreerst wenst hij hierbij op te merken dat hij uiteraard nooit in Iran de kans gehad heeft om zich te laten dopen, gelet op het gevaar dat er is voor bekeerde christenen in Iran. Dit is dus nooit een mogelijkheid geweest voor verzoeker!

Dat hij zich in België nog niet heeft kunnen bekeren, verklaarde verzoeker reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij diende eerst uiteraard bepaalde lessen te volgen, vooraleer de kerk kon beslissen of ze hem zouden dopen of niet. Dit is een voorwaarde binnen elke kerk! Dit gebeurt net om 'opportunistische' bekeringen te vermijden."

Eveneens geeft verzoeker aan:

"Ook merkt het Commissariaat-Generaal op dat het mag verbazen dat verzoeker steeds religieuze lessen heeft gevolgd in het Nederlands en niet in een Iraanse kerk, waar de vieringen in het Farsi doorgaan.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij niet verblijft bij zijn dochter en schoonzoon, maar in het opvangcentrum te Sint-Niklaas.

Verzoeker is een ook bijna 80jarige man die niet meer al te goed te been is, waardoor verplaatsingen maken voor hem niet gemakkelijk zijn.

Ook wenst verzoeker te benadrukken dat zijn dochter twee kinderen heeft en dat zijn schoonzoon ook elke dag gaat werken. Er was aldus niemand die hem zomaar elke keer naar de kerk kan over en weer brengen.

Echter weerhield dit verzoeker er niet van, om toch naar de dichtstbijzijnde kerk te gaan in Sint-Niklaas ! Dat tegenpartij hiervan maakt dat het vreemd is dat verzoeker naar een kerk zou gaan waar hij niets van snapt, is aldus geenszins correct !

Meer zelfs. Het zou net een element in verzoekers voordeel zijn, gezien hij aantoont dat, desondanks zijn hoge leeftijd en de moeilijkheid om zich te verplaatsen, verzoeker wel degelijk naar een kerk gaat, om zijn geloof te belijden!

Verder verklaarde verzoeker ook dat als hij vragen heeft, hij hierbij altijd bij de pastoor terecht kan:

(...)

Ook blijkt duidelijk dat verzoeker zich wel enorm goed voelt in de kerk waar hij naartoe gaat, zoals hij ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Het is niet omdat verzoekers schoonzoon hem één keer in Hamburg is komen halen, dat hij hem ook elke keer naar de kerk dient te brengen.

Opnieuw werd verzoeker hier ook niet mee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud!
Nergens uit de notities blijkt dat verzoeker geconfronteerd werd door tegenpartij, met name dat zij het vreemd vindt dat verzoeker naar een Nederlandstalige kerk gaat.
Nogmaals toont dit aan dat het Commissariaat-Generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar verzoekers activiteiten als christen."

Inzake het aan hem verweten gebrek aan motivatie om de bijbel te lezen, stelt verzoeker voorts:
"Zo motiveert tegenpartij dat verzoeker niet in staat was om de delen van het heilige boek te benoemen, wat toch als een minimum mag gezien worden, zo oordeelt zij.
Het klopt inderdaad dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud hier niet onmiddellijk op kwam, doch echter verzwijgt het Commissariaat-Generaal in de bestreden beslissing, dat verzoeker dit later wél verklaarde:

(...)

Het Commissariaat-Generaal probeert verzoekers verklaringen te verdraaien om ze ongeloofwaardig te doen lijken, wat geenszins aanvaard kan worden!

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Er mag hier dan ook zeker rekening gehouden worden met de hoge leeftijd van verzoeker!

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).
Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat-Generaal verzoekers verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran."

Verzoeker wijst vervolgens op algemene landeninformatie inzake de wijze waarop de Iraanse autoriteiten huiskerken en de leden en bezoekers van huiskerken viseren. Vervolgens geeft hij aan:

"Dat het Commissariaat-Generaal in de bestreden beslissing nergens enige twijfel heeft geuit aan het feit dat verzoeker in Iran naar een huiskerk geweest zou zijn!

Dat verzoeker hierdoor een ernstig risico loopt bij een eventuele terugkeer naar Iran."

Verzoeker besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoeker gaat vervolgens, in een tweede middelonderdeel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader betoogt hij vooreerst:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voorts geeft hij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft hij aan:

"Dat de verzoekende partij, omwille van zijn geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker doet tevens gelden:

"Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoeker geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat zijn bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoeker dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoeker steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak."

Verzoeker wijst vervolgens op rechtspraak van en een zaak voor het EHRM, alsmede op rechtspraak van het EHJ.

"Verzoeker meent dat hij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM."

Verzoeker voert verder een uitgebreid betoog, aan de hand van landeninformatie, aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Hij benadrukt dat deze zeer ernstig is en dat hij bij een terugkeer naar Iran veroordeeld en vervolgd riskeert te worden omwille van zijn geloof, hetgeen uiteraard ook een schending impliceert van artikel 9 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat, gelet op de ernst van de situatie, verweerder niet kon volstaan met het loutere stellen dat zijn bekering opportunistisch is en verwijt verweerder dat dit onvoldoende werd onderzocht. Tevens stelt hij dat verweerder zelfs niet te goeder trouw is wanneer men de door verweerder zelf gehanteerde informatie leest. Verzoeker wijst vervolgens op en citeert uit een COI Focus inzake de situatie van bekeerlingen tot het christendom in Iran van 21 februari 2021 en verwijt verweerder dat deze niet in het dossier werd opgenomen. De enige informatie die het administratief dossier bevat, is een Australisch rapport van april 2020 en een COI Focus over de behandeling van terugkerende asielzoekers naar Iran van maart 2020. Bijkomend wijst verzoeker in dit kader andermaal op Europese rechtspraak.

Verzoeker gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Hij verwijt verweerder dat deze *"nogal zeer summier"* is in de motivering dat hij geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer en verwijt verweerder dat *in concreto* geen rekening wordt gehouden met de aanwezige objectieve informatie.

Verzoeker stelt in dit kader vooreerst niet akkoord te zijn met de verwijzing, door verweerder, naar het DFAT rapport van 14 april 2020, *"gezien dit niet in overeenstemming is het artikel 4 lid 3, a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen.*

Hierbij verwijst verzoekende partij ook naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden

(...)

Verzoeker verwijst naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM om aan te kaarten dat de informatie vervat in het Australische DFAT Country of Origin Report Iran niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs.

Verzoeker haalt aan dat de manier waarop het Commissariaat-Generaal verwijst naar de landeninformatie in dit Australisch rapport strijdig is met artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker is de mening toegedaan dat tegenpartij niet aantoont in hoeverre de informatie vergaard in het DFAT Report zorgvuldig tot stand werd gekomen, gezien hetzelfde rapport het volgende vermeld:

(...)

In de praktijk vermeld het DFAT nauwelijks bronnen in de tekst van het rapport, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragraaf 5.29 en 5.30 van het DFAT rapport gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen. Als gevolg is de betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van de informatie gebruikt door de Australische overheid ook niet te beoordelen.

Ingevolge jurisprudentie van het EHRM, meer specifiek in de zaak Sufi and Elmi (28 juni 2011, App nr 8319/07 & 11449/07) paragraaf 230 - 234, kan er maar weinig gewicht worden gehecht aan informatie waarvan niet is na te gaan in hoeverre het betrouwbaar, objectief en onafhankelijk is. Tenzij de informatie wordt ondersteund door informatie uit andere objectieve en betrouwbare bronnen, hetgeen het CGVS heeft nagelaten te verifiëren.

Verder kan verzoeker hierbij opmerken dat het rapport afkomstig is van de Australische overheid, wat het mogelijks niet betrouwbaar, objectief en onafhankelijk maakt, gelet op de politieke agenda van de Australische overheid, die gericht is op de 'deterrence' (afschrikking) van asielzoekers.

Dit kan bijvoorbeeld teruggevonden worden in de berichtgeving van 'Refugee Council of Australia' (zie Australia's asylum policies - Refugee Council of Australia van het Kaldor Centre (Kaldor Centre 1 (unsw.edu.au)) en UNHCR Australia (UNHCR - UNHCR Multi-Country Representation in Canberra). Het

feit dat er mogelijks een sterke politieke agenda schuilt achter het DFAT rapport, betekent dat de nood aan informatie uit andere objectieve bronnen groter is om de informatie af te toetsen.”

Vervolgens betoogt verzoeker:

“Verder verwijst tegenpartij ook naar hun eigen CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Ook hier leest verzoeker er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd ! !”

Verzoeker citeert vervolgens zelf uit algemene landeninformatie en stelt op grond hiervan:

“Verzoeker is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op zijn uitgebreide religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten en het feit dat verzoeker zijn dochter en schoonzoon heeft bekeerd. Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoeker al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoeker kan ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoeker wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 16)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(...)

Verzoeker verwijst aldus naar recentere informatie dan tegenpartij, waardoor een schending van artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die rechtstreeks werking heeft in België!

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.”

Verzoeker geeft verder nog een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene informatie, omtrent de discriminatie van (bekeerde) christenen in Iran, die zeer ver gaat. Hij stelt in dit kader onder meer:

“Verzoeker zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat hij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of hij zal verplicht worden zijn geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

(...)

Opnieuw kan de verzoeker aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoeker besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit alsook zijn nationaliteit.

Verzoeker merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk zijn vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoeker naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoeker concludeert:

“In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“4/ In hoofdorde de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

4 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

5 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

6 Open Doors World Watch List 2021;

7a-f Jaarlijks rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom)mbt Iran van april 2021;

8a-d Geactualiseerd rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom)mbt Iran van augustus 2021;

9 Open Doors 20 mei 2021 Three Iranian Christians could face prison under amended legislation;

IOa-c Nederlandse beëdigde vertaling uittreksel 5e boek Iraanse Strafwetboek , recente toevoeging van 2 artikels mbt belediging van officiële religies en respect voor Iraanse ethnies;

IIa-b Nederlandse beëdigde vertaling gewijzigd artikelen 499 en 500 Iraans Strafwetboek mbt belediging van elke Iraanse ethnies of godsdiensten;

12 Annual report 2020 violations against Christians in Iran, januari 2021;

13a-c COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;

14a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020;

15a-I Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021;

16 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

17a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

18a-c CSW, Iran: General Briefing, maart 2021;

19a-b EHRM, H.R. tg België, Reqûete nr 40644/21 van 08/11/2021;

20 Noot UNHCR 14/10/2014 bij zaak EHRM, F.G. tg Zweden van 23/03/2016, nr 43.611/11;

21 EHRM, A.A. tg Zwitserland, nr 32218/17, van 05/11/2019.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoeker beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige en subjectieve houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch hij staaft deze – nochtans

ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen uit het dossier die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat, dit mede gelet op het verloop van het persoonlijk onderhoud en hetgeen verzoeker aan het einde aangaf, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Inzake verzoekers medische problemen, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Uw advocate verwijst nog naar medische zorgen die u zou nodig hebben, dewelke een rol zouden kunnen spelen bij een terugkeer naar Iran (CGVS p. 14). De medische stukken tonen aan dat u in België in behandeling bent voor urineretentie. U noch uw advocaat staven evenwel dat u evenwel dat u hierdoor een internationale beschermingsnood heeft bij terugkeer naar Iran. Hoe dan ook moet er opgemerkt worden dat indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek er vastgesteld moet worden dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoeker laat deze motieven in het voorliggende verzoekschrift volledig onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind en treedt de Raad verweerder hierin bij. Dient aldus te worden besloten dat verzoeker op generlei wijze aantoonde of aannemelijk maakt dat zijn medische problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze medische elementen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van dergelijke elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.7. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift benadrukt dat hij graag bij zijn dochter en schoonzoon in België wil(de) zijn, dient verder te worden opgemerkt dat uit het loutere gegeven dat verzoekers dochter en schoonzoon in België in het verleden werden erkend als vluchteling geenszins volgt dat ook aan verzoeker internationale bescherming zou moeten worden verleend. Dat verzoekers dochter en schoonzoon in België beschikken over een internationale beschermingsstatus, brengt geen

positieve verplichting met zich om ook aan verzoeker en zelfs indien deze persoonlijk geen nood zou hebben aan zulke bescherming, internationale bescherming te verlenen.

Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er namelijk niet uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Noch de Vreemdelingenwet, noch richtlijn 2011/95/EU voorziet in een automatisch afgeleide beschermingsstatus op basis van de internationale beschermingsstatus van een familielid. In dit kader kan voorts worden gewezen op artikel 23 van de voormelde richtlijn. Dit artikel stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden maar bepaalt geenszins dat familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel en alleen omdat zij familie zijn van de betrokken persoon. De gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, kunnen aanspraak maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (waaronder een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

Uit het voorgaande volgt dat aan verzoeker geen internationale bescherming kan worden verleend louter en alleen omdat zijn dochter en zijn schoonzoon in het verleden internationale bescherming verkregen.

Derhalve wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.”

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Waar verzoeker aanhaalt dat *“er een groter risico zou zijn op vervolging”* doordat zijn dochter en zijn schoonzoon bekeerd zijn tot het christendom en op deze basis werden erkend als vluchteling, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker in dit kader tracht te laten uitschijnen, geenszins kan worden aangenomen dat ook in hoofde van verzoeker, dit louter omwille of ten gevolge van de bekering als vluchteling van zijn dochter en schoonzoon en hun verblijf en erkenning als vluchteling in België, een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus voorhanden zou zijn.

Dient in het licht van het voorgaande immers vooreerst te worden vastgesteld dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het loutere vertonen van familiale banden met één of meer bekeerde en in het buitenland als vluchteling erkende christenen en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied op zich zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of vervolging. Dat zulks hiertoe niet volstaat, blijkt overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat verzoeker, nadat zijn dochter en schoonzoon hun land van herkomst verlieten, nog jarenlang in Iran bleef wonen vooraleer hij zelf dit land verliet en uit het feit dat hij in dit kader geen ernstige, geloofwaardige, aan de situatie, problemen en vrees van zijn dochter en schoonzoon verbonden of hieruit voortgevloeide problemen aanhaalde. Tevens blijkt dit duidelijk uit het

gegeven dat, zoals blijkt uit verzoekers verklaringen, ook heden nog tal van verzoekers naaste familieleden, waaronder zijn echtgenote, zijn zonen, zijn dochter en zijn twee neven, nog in Iran vertoeven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3-4).

Dat er ten aanzien van verzoekers dochter en schoonzoon zou zijn besloten dat het geloofwaardig is dat zij zich zouden hebben bekeerd, brengt *ipso facto* daarenboven geenszins met zich dat ook verzoekers bekering en de in dit kader en gedurende zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming geuite bewering dat zij door zijn toedoen zouden zijn bekeerd geloofwaardig zouden zijn of zouden moeten worden geacht. Het is aan verzoeker om aan de hand van zijn eigen ervaringen en verklaringen en *in concreto* aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk zou zijn bekeerd tot het christendom en dat hij daardoor problemen zou riskeren te ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In de bestreden beslissing wordt in dit kader dan ook met redenen aangegeven:

“Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming”.

Verzoeker stelt, zoals reeds werd aangegeven, zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees als de oprechtheid van verzoekers hierop gebaseerde verzoek om internationale bescherming worden vooreerst echter ernstig ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen na aankomst in Europa en zijn bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in België. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Zo moet er worden opgemerkt dat u reeds op 3 augustus 2018 voet zette op het Europese grondgebied (vragenlijst DVZ, 06/03/2019, vraag 37; CGVS p. 5). Hoewel u in Griekenland en in Duitsland verbleef, gaf u er de voorkeur aan ter plaatse geen verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u bij uw dochter wilde zijn (CGVS p. 6; DVZ, vraag 31, 33). Voorgaande is opmerkelijk daar u eerder verklaarde dat uw belangrijkste zaak was om zo snel mogelijk uit Iran te geraken zodoende u in veiligheid zou zijn (CGVS p. 5). Dat u uw verzoek om bescherming alsnog uitstelt na aankomst in Europa, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat wanneer u bij uw dochter was, u evenmin gehaast bleek om uw beschermingsnood kenbaar te maken aan de bevoegde

instanties. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sedert 7 augustus 2018 in België bent (CGVS p. 5; vragenlijst DVZ, vraag 37). Toch wachtte u tot 28 februari 2019 met het indienen van een verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 5; Registratie verzoek om internationale bescherming). Dat u dit deed op advies van uw advocaat en dat hij u geadviseerd had om zes maanden bij uw dochter te blijven zodoende uw visum vervallen zou zijn (CGVS p. 5), kan uw houding geenszins verschoonen. Bovendien kan deze these niet gevolgd worden daar uit uw paspoort blijkt dat uw visum slechts geldig was tot 21/08/2018. Bijgevolg kan er niet ingezien worden waarom u, gelet op het advies dat u kreeg, alsnog zes maanden wachtte met uw verzoek. Hoe dan ook mag er verwacht worden dat iemand die de bescherming van een derde land vraagt omdat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is, deze vorm van bescherming als een noodzaak beschouwt en niet als een keuze die hij maanden voor zich uitschuift en afstelt op zijn persoonlijke voorkeur. Gelet op wat voorafgaat mag het u geenszins verbazen dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zo al enig begrip zou kunnen worden opgebracht voor het gegeven dat hij initieel bij zijn dochter en schoonzoon wenste te zijn, kan dit namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom hij nadat hij bij hen toekwam nog meer dan een half jaar draalde alvorens uiteindelijk slechts een verzoek om internationale bescherming in te dienen eind februari 2019. Verzoeker kan met zijn vage en algemene verwijzing naar “de Dublin-procedure”, te meer nu hij voorheen slechts verwees naar de geldigheidsduur van zijn visum, geenszins volstaan om zijn kennelijk nalatige handelen en zijn bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming te vergoelijken en om te verklaren waarom hij ervoor koos om na aankomst in Europa meer dan een half jaar illegaal op het Belgische grondgebied te verblijven alvorens zijn nood aan internationale bescherming kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd en die aanvoert omwille van deze bekering problemen te hebben gekend en te worden gevisieerd, verder verwacht worden dat hij op een gedegen wijze kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hem ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de besteden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. De snelheid waarmee u besloot door het leven te gaan als christen is immers uiterst opmerkelijk te noemen. U verklaart dat u zich in 2000 – 2001 bekeerde via uw collega Misaq (CGVS p. 6, 8). Toen u te maken kreeg met prostaatkanker richtte u zich op zijn aanraden tot Jezus en ging u met hem mee naar een huiskerk (CGVS p. 6). De aanwezige kerkleden deden een groepsgebed voor u en zelf vroeg u aan Jezus om u te helpen (CGVS p. 6). Daar u enkele weken later vrij van kanker bleek, besloot u christen te worden (CGVS p. 6, 8, 9). Voorgaande kan echter weinig overtuigen. Hoewel er aangenomen kan worden dat uw plotse genezing een zekere interesse in het christendom loswekte kan er niet ingezien worden dat enkel deze eenmalige gebeurtenis u u er direct toe aanzette te bekeren tot het christendom door aan Jezus te zeggen dat u in hem geloofde. Te meer daar er uit uw verklaringen blijkt dat hoewel u op uw genezing wijst als beweegreden voor uw bekering u zich reeds bekeerde de

eerste keer dat u met het christendom in aanraking kwam, twee weken voor u erachter kwam dat het gezwel verdwenen was (CGVS p.6,8,9). Aan een vrijwillige en overtuigde bekering van de Islam naar het christendom gaat een periode van reflectie en introspectie vooraf. Dit geldt des te meer binnen de context van een land waar het bekeren tot een andere dan de door de staat ingestelde religie gezien wordt als een strafbaar feit. Dat u vrijwel in een vingerknip zou kunnen beslissen om een andere religie aan te hangen, is dan ook weinig ernstig. Niet in het minst daar u op dat moment vrijwel niets over die religie wist (CGVS p.6). Er kan dan ook niet geloofd worden dat u in zulke korte tijdsperiode en met vrijwel geen kennis in staat geweest zou zijn om een diepgaande overtuiging van het christendom te ontwikkelen en over voldoende kennis beschikte om met volle overtuiging te kiezen voor een nieuwe religie. Zelfs wanneer u danig onder de indruk zou geweest zijn van de genezende kracht van Jezus, kan er verwacht worden dat u eerst een periode van reflectie en introspectie zou doorlopen vooraleer u een geloofsbelijdenis aflegde waarvan u de woorden niet eens kende (CGVS p. 9). Daarnaast kan er verwacht worden dat u zich eerst danig zou willen informeren over het christendom alvorens enig gewicht aan uw gesprek met Jezus zou hangen. Echter blijkt u zich slechts heel beperkt geïnformeerd te hebben en bleek u ook pas de Bijbel beginnen te lezen zijn nadat u een geloofsbelijdenis aflegde (CGVS p. 8, 9). Dat hier in uw hoofde geen sprake van is, doet andermaal afbreuk aan het geloof in uw vermeende oprechte bekering tot het christendom. Gelet op voorgaande mag het u dan ook niet verbazen dat u met voorgaande verklaringen sterk afbreuk doet aan het geloof dat u vanuit een oprechte overtuiging bekeert bent. Bijkomend dient er ook vastgesteld te worden dat u nalaat om de reden voor uw bekering, uw plotse genezing, te staven door middel van medische stukken.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre hij wijst op zijn verklaringen over zijn collega Misaq, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verklaringen waar verzoeker specifiek naar verwijst zijn geloofwaardigheid niet ondermijnen. Ondanks dat hij beweerde dat hij deze collega reeds acht jaar kende, dat deze persoon hem zou hebben geïntroduceerd tot het christendom en dat deze in zijn bekering een cruciale rol zou hebben gespeeld, bleek verzoeker immers niet eens bij machte om diens familienaam te verstrekken. Zulks kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verder kan hoegenaamd niet worden ingezien hoe verzoeker met zijn verwijzing naar het gegeven dat hij deze persoon reeds acht jaar kende afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motieven inzake de onaannemelijkheid van de door hem geschetste gang van zaken. Uit verzoekers voormelde gezegden blijkt duidelijk dat hij, ondanks dat hij zijn bekering linkte aan zijn zelfverklaarde miraculeuze genezing, beweerde dat hij zich reeds bij de eerste keer waarop hij daadwerkelijk met het christendom in aanraking kwam en twee weken voordat hij wist dat hij genezen was zou hebben bekeerd. Tevens blijkt uit verzoekers voormelde gezegden daarbij duidelijk dat hij op het ogenblik waarop hij beweerde zich te hebben bekeerd vrijwel niets over het christendom wist. Eveneens blijkt hieruit genoegzaam dat verzoeker verklaarde dat hij zou hebben besloten om een geloofsbelijdenis af te leggen waarvan hij de woorden niet eens kende en zonder zich terdege te hebben geïnformeerd over het christendom, alsmede dat hij slechts na het afleggen van deze geloofsbelijdenis zou zijn begonnen met het lezen van de bijbel. Dat verzoeker dermate snel en ondoordacht en zonder zich terdege te informeren omtrent het christendom zou hebben beslist om zich te bekeren tot deze religie, ontbeert iedere ernst. Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, kon immers worden verwacht dat aan verzoekers beslissing om zich te bekeren, dit zeker binnen de Iraanse context waarin zulke bekering niet aanvaard wordt, strafbaar is en tot bijzonder ernstige gevolgen kan leiden, een ruime mate van studie, (zelf)reflectie en introspectie zou zijn voorafgegaan. Dat dit in hoofde van verzoeker kennelijk niet het geval was, maakt dat aan zijn zelfverklaarde bekering geen geloof kan worden gehecht.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering wordt nog verder ondermijnd nu in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd als volgt:

“Ook de wijze waarop u de islam aan de kant schuift kan weinig ernstig genomen worden. U stelt immers dat er in de islam bijna geen sprake is van compassie en er veel focus ligt op het martelaarschap of de strijd tegen ongelovigen (CGVS p. 10). Verder stelt u dat men enkel rouwt en aangemaand wordt om in het zwart gekleed te gaan (CGVS p. 13). In het christendom vond u een religie waarbij er iemand bestaat die u beschermt en lief heeft (CGVS p. 8). Naast het gegeven dat u met voorgaande eerder vaag blijft in uw verklaringen aangaande wat u juist heeft aangetrokken in het christendom, kan er niet aangenomen worden dat u, iemand die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens vrouw een moslim is (CGVS p. 4, 10), de islam louter met geweld, rouwen, zwarte kleding en een gebrek aan compassie associeert. Niet in het minst omdat er in de islam evenzeer sprake is van compassie en mededogen. Om dat te onderstrepen begint elk hoofdstuk in de Koran met de zin: In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle. Voorts is er ook in de islam sprake van hoop en troost. Zo wordt er in de Koran omschreven dat een gelovige mits ‘taqwa’ (godsbeustzijn) en ‘sabr’ (geduld), Allah zal belonen. Men onderstreept hierbij dat een moslim nooit de hoop mag verliezen en vertrouwen moet stellen in Allah. Ook wat betreft

uw these dat mensen worden aangemaand om in het zwart gekleed te gaan, strookt niet met de voorschriften van de Islam dewelke specifiek voorschrijft dat een vrouw niet verplicht is in het zwart gekleed te gaan en vrij is om te kiezen welke kleur zij draagt, zolang zij zichzelf hiermee volgens de regels bedekt. Een man wordt net aangemaand om gekleed te gaan in het wit. Overigens gaat u met uw these aangaande het martelaarschap en de strijd tegen ongelovigen in de islam, voorbij aan het gegeven dat er evenzeer sprake is van martelaarschap in het christendom. Sommigen onder hen werden zelfs heilig verklaard. Ook werden er in naam van het christendom verschillende strijden gevoerd tegen ‘ongelovigen’ waarbij veel moslims het leven lieten. Het geheel dat voorafgaat zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw beweegredenen om de islam te verlaten en christen te worden. U beperkt zich louter tot algemene uitspraken die geen steek houden en uw keuze voor het christendom geenszins kracht bijzetten. Er mag nochtans verwacht worden dat u op deugdelijke wijze kan toelichten welke elementen u ertoe aangezet hebben om uw oude religie te verlaten en in te ruilen voor het christendom. De vaststelling dat u hier niet in slaagt, doet eens te meer afbreuk aan het geloof dat u vanuit een diepgaande overtuiging en oprecht geloof zou zijn bekeerd tot het christendom.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op selectieve wijze te verwijzen naar en te citeren uit enkele van zijn voormelde, eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de in de voormelde motivering opgenomen, inzake en op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen. Bovendien blijkt uit de verklaringen die verzoeker in dit kader aanhaalt duidelijk en genoegzaam dat hij, wanneer de vraag werd gesteld waarom hij de islam de rug had toegekeerd, zelf expliciet aangaf dat hij hierop geen zinnig antwoord kon verstrekken. Hij verklaarde namelijk: *“Ik weet eigenlijk niet echt of daar van kan spreken”*. Van iemand die binnen de Iraanse context beslist om de islam af te vallen en zich te bekeren tot het christendom, met alle ernstige, aan deze beslissing verbonden gevolge van dien, mag, ook wanneer deze persoon voorheen niet echt actief de islam praktiseerde, nochtans worden verwacht dat hij op een gedegen wijze zou kunnen aangeven waarom hij de islam afwijst en kiest voor een andere religie.

Waar verzoeker wijst op zijn verklaringen over zijn echtgenote, dient verder te worden vastgesteld dat deze verklaringen de geloofwaardigheid van zijn vermeende asielmotieven en bekering enkel kunnen ondermijnen. Hoewel hij beweerde zelf te zijn bekeerd tot het christendom en ondanks dat hij aangaf dat zijn echtgenote net als hem *“ook maar officieel moslim”* was en deze religie aldus niet praktiseerde, bleek verzoeker namelijk niet bij machte om aan te geven waarom zijn vrouw zich niet bekeerde en beperkte hij zich in dit kader tot de verklaring dat hij dit eigenlijk niet weet. Dat dit in het kader van zijn eigen bekering en problemen en ook nadien nooit ter sprake zou zijn gekomen, is niet geloofwaardig.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Vervolgens moet er op gewezen worden dat de beschrijving van uw ontluikende interesse niet in overeenstemming te brengen is met de context van christenen in Iran. Zo is het bevreemdend dat uw collega Misaq ad random verwijzingen zou maken naar het christendom wanneer jullie met elkaar spraken (CGVS p. 6). Er kan immers enige terughoudendheid verwacht worden van hem daar zulke zaken niet in het minst risicovol te noemen zijn binnen de Iraanse context. Enige voorzichtigheid kan verwacht van zijn zijde verwacht worden met betrekking tot het delen van zijn religie. Niet in het minst daar de vele informanten in Iran zorgen voor een cultuur van argwaan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ook indien hij zijn collega reeds acht jaar kende, is het gelet op de Iraanse context binnen dewelke het (pogen tot) bekeren van andere personen van de islam tot het christendom maatschappelijk niet wordt aanvaard, strafbaar is en bijzonder ernstige en verregaande gevolgen met zich brengt, manifest onaannemelijk dat verzoekers collega het risico zou hebben genomen om wanneer deze met verzoeker sprak zomaar willekeurig verwijzingen te maken naar het christendom. Desalniettemin gaf verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij tracht te verdoezelen in het verzoekschrift, in niet mis te verstane bewoordingen aan dat deze collega zulks wel zou hebben gedaan.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts valt het niet te begrijpen dat hij u prompt zou uitnodigen om naar zijn huiskerk te komen (CGVS p. 6). Zulk gedrag staat haaks op wat er in de context van illegale kerkbijeenkomsten in Iran verwacht kan worden. De Iraanse huiskerken werken in het geheim en lopen voortdurend het risico op bespieding door de autoriteiten. Er kan dan ook enige terughoudendheid van de leden verwacht worden jegens uw komst. Niet in het minst daar u op dat moment nog niet bekeerd was, noch overtuigd was van het christendom. Anderzijds kan er ook van u enige terughoudendheid verwacht worden met betrekking tot uw aanwezigheid bij een illegale kerkbijeenkomst. Waar er begrepen kan worden dat u mogelijks emotioneel kan reageren op het nieuws van uw prostaatkanker, waartoe u geen enkel stuk neerlegt

(CGVS p. 8), kan er alsnog verwacht worden dat u voorzichtig te werk zou gaan. Niet in het minst daar u zelf stelde dat u op dat moment nog veel te doen had in uw leven en indien dit het einde was, een snelle dood verkoos (CGVS p. 6). Het risico waar u uzelf aan zou hebben blootgesteld had alvast als mogelijks gevolg dat u de rest van uw dagen in een gevangenis zou moeten doorbrengen. Bijgevolg kan er niet ingezien worden dat u in zulke toestand dit soort risico's zou nemen. Niet in het minst omdat u ook zonder die huiskerk aan Jezus zou kunnen vragen om u te helpen en ook het bewuste groepsgebed en genezingsgebed (CGVS p. 9) zonder uw aanwezigheid had kunnen plaatsvinden (CGVS p. 6). Bovenstaande vaststellingen dragen niet bij tot uw overtuigingskracht aangaande een indringend gedachtenproces betreffende uw bekering tot het christendom en zetten ernstige vraagtekens bij uw vermeende beleving van het christendom in Iran."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ook indien Misaq hem reeds een jaar voordien in vertrouwen zou hebben genomen over diens eigen bekering, is het namelijk hoegenaamd niet geloofwaardig dat deze verzoeker wanneer deze ziek was prompt zou hebben uitgenodigd in de huiskerk die hij frequenteerde. Evenmin is het geloofwaardig dat de overige leden van de huiskerk hiermee akkoord zouden zijn gegaan. Verzoeker was, zoals blijkt uit zijn reeds hoger aangehaalde verklaringen, op dat ogenblik namelijk nog steeds een (zij het niet-praktiserende) moslim, wist nagenoeg niets over het christendom en vertoonde in deze religie en een eventuele bekering kennelijk geen interesse. Dat zowel Misaq als de overige huiskerkleden het risico zouden hebben genomen om verzoeker uit te nodigen in en toe te laten tot de huiskerk, louter omdat hij ziek was, is niet geloofwaardig.

Voor de vaststellingen inzake de onaannemelijkheid van zijn eigen gedachtegang en gedragingen, biedt verzoeker in het kader van het voorgaande verder niet de minste uitleg of verklaring. Bijgevolg blijven deze vaststellingen onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Ook met betrekking tot uw collega Misaq, de man die u in introduceerde tot het christendom en u in contact bracht met een huiskerk, mag het bevreemdend genoemd worden dat u geen informatie kon verschaffen over de omstandigheden waarin hij zich tot het christendom bekeerde (CGVS p. 8). Klaarblijkelijk heeft u hier zelfs niet naar gevraagd (CGVS p. 8), hetgeen weinig ernstig is gelet op de omstandigheden waarin iemand die in Iran bekeerd, kan terecht komen. Er kan immers verwacht worden dat u van de man die u bij uw bekeringsproces begeleidde vernam hoe hij dit proces ervaarde of dat u er minstens naar peilde. Hoewel u verklaart hem al zeven of acht jaren te kennen en jullie collega's waren, kan u zelfs zijn familienaam niet produceren (CGVS p. 8). Er mag van u verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk overliep van interesse in het christendom en een tijdlang naar de huiskerk in Iran ging, enige informatie over de man die u op wandel zette op het christelijke pad, kan produceren. Het gegeven dat u dat niet kan, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig onderuit."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom en huiskerkbezoeken in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging.

Derhalve wordt in de bestreden beslissing eveneens op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven:

"Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u omwille van een bekering gezocht zou geweest zijn in Iran of in dit kader problemen met de Iraanse autoriteiten zou ondervonden hebben (CGVS p. 7). Evenmin kan er geloofd worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran. Niet in het minst daar u zelf ook aangeeft in deze nooit problemen gekend te hebben met de overheid (CGVS p. 13), hetgeen zich ook vertaalt in het gegeven dat u ook na het vertrek van uw dochter nog drie jaar lang in Iran verbleef en via de internationale luchthaven in Teheran, probleemloos het land kon verlaten (CGVS p. 7). Indien de autoriteiten u daadwerkelijk op het oog hadden in het kader van een bekering naar het christendom, kan er van hen verwacht worden dat zij u dan ook daar bij de kraag zouden gevat hebben. Dat zij gedurende uw verblijf in het noorden van Iran, op uw oud adres zouden zijn binnen gevallen omdat ze uw nieuwe woonplaats niet zouden kennen (CGVS p. 10), is weinig ernstig in het licht van de Iraanse context. Bijgevolg mag er dan ook besloten worden dat u bij een terugkeer naar Iran geenszins als bekeerling bestempeld zult worden of in dit kader problemen zult ondervinden."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij betwist niet dat hij in Iran nooit problemen kende met de overheid. Evenmin weerlegt hij de terechte vaststelling dat, indien de autoriteiten hem daadwerkelijk in het vizier hadden, het niet aannemelijk is dat zij niet op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn nieuwe woonplaats en hem niet bij de kraag hadden gevat. Verder is het gegeven dat verzoeker ervoor koos om zijn land van herkomst via de luchthaven van Teheran, per vliegtuig, op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort te verlaten totaal onverenigbaar met zijn zelfverklaarde (vrees voor) problemen met de Iraanse autoriteiten. Dat hij het risico zou hebben genomen om zijn land op deze wijze en via deze weg te verlaten is, indien hij daadwerkelijk in de negatieve aandacht stond van de Iraanse autoriteiten, manifest ongeloofwaardig. Evenmin is het in dit geval aannemelijk dat hij zulks daarbij ongestoord kon doen en in dit kader geen problemen ondervond.

De Raad is gelet op de hoger gedane vaststellingen van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en huiskerkbezoeken en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers religieuze activiteiten na aankomst in Europa en in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen in Iran, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een gebrek aan innerlijke overtuiging vertonen en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Dit geldt nog des te meer nu in de bestreden beslissing inzake verzoekers religieuze activiteiten na aankomst in Europa en verzoekers kennis omtrent de religie die hij alhier bezigt geheel terecht wordt gemotiveerd:

“Waar u er niet in geslaagd bent een geloofwaardig verloop van uw ontluikende interesse in het christendom aan te tonen, bent er evenmin in geslaagd te overtuigen als geëngageerde christen door het leven te gaan. Zo mag het opmerkelijk heten dat u, iemand die sinds 2000-2001 door het leven zou gaan als christen en sinds 2018 in België verblijft, tot op heden nog niet gedoopt bent (CGVS p. 5). U verklaart dat u aankwam tijdens Corona en het dus niet kon doen (CGVS p. 5). Echt dient er op gewezen worden dat het Corona virus pas in 2020 de kop kwam opsteken en sinds maart 2020 het publieke leven danig heeft verstoord. Geconfronteerd met deze vaststellingen verklaart u dan weer dat u een tijdje naar de kerk moest gaan en moest deelnemen aan bepaalde lessen (CGVS p. 5). Tegen dat u klaar was kwam Corona, zo stelt u (CGVS p. 5). Uw verklaringen zijn echter niet ernstig. U bekeerde zich reeds in 2000-2001, toen u naar eigen zeggen met heel uw hart bent gaan geloven in Jezus (CGVS p. 8). Dat u zich dan tracht te verschuilen achter de Corona pandemie om het gegeven dat u tussen augustus 2018 en maart 2020 niet gedoopt werd goed te praten, kan geenszins overtuigen. Van iemand die omwille van zijn religieuze overtuiging zijn land van herkomst diende te verlaten, kan verwacht worden dat hij in een land waar hij vrijheid van religie geniet, zou popelen om het sacrament dat het doopsel is, te ontvangen. Niet in het minst daar u zelf stelt dat u het voorbeeld van Christus, die vraagt aan zijn volgelingen om gedoopt te worden, aanhaalt (CGVS p. 11), hoort te volgen. Daarnaast stelt u zelf dat u doormiddel van het doopsel dicht bij God en Christus kan komen, hetgeen u een gevoel van blijdschap en rust kan geven en het u een tweede kans kan geven (CGVS p. 11). Waarom u dan nog zou wachten om officieel toe te treden tot de kerk, hetgeen u met een doopsel zou doen, valt niet te begrijpen en doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij beweert dat hij *“uiteraard nooit in Iran de kans gehad heeft om zich te laten dopen”*, dient te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeker zou aldaar immers decennialang als christen hebben geleefd en zou er toegang hebben gehad tot een huiskerk. Ook voor het feit dat hij zich in België, hoewel hij alhier reeds verbleef sedert augustus 2018, jarenlang en tot op heden niet liet dopen, biedt verzoeker niet de minste dienstige uitleg. Hij vergenoegt zich er immers toe zijn eerder afgelegde verklaringen dienaangaande te herhalen. Met zijn loutere herhaling van deze eerder afgelegde verklaringen, doet hij aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen op generlei wijze afbreuk. Dat verzoeker ondanks dat deze beweert reeds verscheidene decennia als christen door het leven te gaan en ondanks dat deze daartoe reeds jarenlang de kans had en heeft, zich tot op heden niet liet dopen, terwijl hij aan dit sacrament blijkens zijn voormelde gezegden daarenboven zelf het nodige belang toekende, doet op fundamentele wijze afbreuk aan (het oprechte karakter van) zijn beweerde bekering tot het christendom en religieuze engagement.

Tevens wordt in het licht van het voorgaande in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Overigens valt het niet te begrijpen dat net wanneer u de kans heeft om uw religie in alle vrijheid te beleven, u ervoor kiest om uw kerkdiensten en religieuze lessen bij te wonen in het Nederlands (CGVS p. 5). Niet in het minst omdat u in Antwerpen, alwaar uw dochter woont, diensten in uw moedertaal kan bijwonen in de Iraanse kerk aldaar. U stelt immers zelf tot op heden nog steeds weinig te begrijpen van wat er gezegd wordt tijdens de vieringen of lessen (CGVS p. 5, 13). Evenmin beschikt u over iemand die voor u kan vertalen tijdens deze diensten (CGVS p. 13). Dat u niemand zou hebben die u kan brengen of halen om naar de Iraanse kerk in Antwerpen te gaan (CGVS p. 13), is weinig ernstig. Uw dochter frequenteert deze kerk immers (CGVS p. 13). Bovendien bleek uw schoonzoon in het verleden al bereid om u vanuit Antwerpen te komen oppikken in Hamburg (CGVS p. 5). Een occasioneel ritje van uw centrum in Sint-Niklaas naar de Iraanse kerk in Antwerpen kan dan ook niet onoverkomelijk zijn. Niet in het minst omdat het u zou toelaten op degelijke wijze deel te nemen aan het christelijke leven in België. De gemakzucht waarmee u voorgaande opmerkelijke keuze wegzet, valt dan ook niet te begrijpen. In het licht van uw vermeende bekering in 2000 – 2001 kan er verwacht worden dat u zou overlopen van enthousiasme om in alle vrijheid het christendom te beleven. Echter beperkt u zichzelf om uw nieuwe religie ten volle te beleven door diensten en lessen bij te wonen waarvan u amper iets begrijpt, hetgeen ernstige vraagtekens zet bij het geloof dat er in uw hoofde sprake is van een diepgaande en oprechte overtuiging van het christendom.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat noch zijn dochter, noch zijn schoonzoon, noch eventuele andere kerkleden, vrienden of kennissen bereid zouden zijn om verzoeker minstens sporadisch of occasioneel op te pikken in Sint-Niklaas en hem van daaruit mee te nemen of te begeleiden naar het nabijgelegen Antwerpen, is in het geheel niet aannemelijk. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers dochter net liever zou hebben dat hij naar deze kerk zou gaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind en treedt de Raad verweerder hierin bij. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker, gelet op zijn bewering reeds decennia christen te zijn, nadat deze zou zijn aangekomen in een land waar hij deze religie eindelijk vrijuit kon beoefenen, dit ook in alle vrijheid zou hebben gedaan. Dat hij zichzelf hierin desalniettemin dermate zou hebben beperkt en ervoor zou hebben gekozen om diensten en lessen bij te wonen waarvan hij amper iets kon verstaan en die hij niet begreep, terwijl hij de mogelijkheid had om in de nabijheid diensten bij te wonen in zijn eigen taal en in het gezelschap van zijn meest naaste familieleden, doet aldus weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van (het oprechte karakter van) zijn bekering en religieuze engagement.

Uit de verklaringen die verzoeker *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift, blijkt daarenboven duidelijk dat hij bijzonder vage, ontwijkende, niet-doorleefde en incoherente verklaringen aflegde over de delen van de (pocket-)bijbel, die hij nochtans beweerde te hebben gelezen. Initieel gaf verzoeker immers in niet mis te verstane bewoordingen aan dat hij niet wist hoe de delen van de bijbel heten en stelde hij dat wat hij las *“was vanaf de geboorte van christus, zijn levensverhaal, zijn handelingen, tot aan zijn kruisiging. Ik als ook over de apostelen en ik ken een of twee parabels”*. Even verder gaf hij, gevraagd of hij de volledige bijbel las, opnieuw aan: *“Niet 100%. Die pocketbijbel heb ik wel volledig gelezen. Maar dat is niet volledig”*. Nadien beweerde hij, wanneer gevraagd werd welke delen hierin staan, echter: *“Ik vergiste mij. Het heeft wel de twee testamenten. Ik las het ongeveer volledig. Ik weet wel niet alles meer. In zo een klein bijbeltje is het lettertype ook klein. Het was is het Farsi”*. Zo verzoeker werkelijk en vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging was bekeerd tot het christendom en de bijbel had gelezen, kon worden verwacht dat hij op een spontane, duidelijke, gedetailleerde, eenduidige en coherente wijze zou kunnen aangeven welke delen van de bijbel hij las in een pocketbijbel. Dit geldt nog des te meer nu hij reeds in Iran over een bijbel zou hebben beschikt en nu niets hem verhinderde om na aankomst in Europa een bijbel aan te schaffen met een grote lettertype. Verzoeker bleek hiertoe echter geheel niet in staat.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid en onderneemt niet de minste poging teneinde deze *in concreto* aan te vechten of te betwisten waar gemotiveerd wordt:

“Dat u over enige vlot te studeren kennis van het christendom beschikt, zegt op zichzelf niets over uw geloofsovertuiging, aangezien deze kennis door studie vlot kan worden verworven. Echter moet erop gewezen worden dat u eerder vaag blijft wanneer er dieper wordt ingegaan op bepaalde aspecten van uw religie. Zo blijkt u wel te weten dat u door middel van het doopsel een nieuwe start kan maken (CGVS p. 11). Echter blijft u wel in gebreke aangaande het belangrijkste gevolg van dit sacrament, met name dat u hiermee officieel toetreedt tot de kerk. Ook kan u benoemen wat er bij Pinksteren gebeurde maar moet u verstek laten wanneer er dieper op wordt ingegaan. Zo blijkt u niet te weten welke apostel een belangrijke toespraak hield nadat de volgelingen van Jezus vervuld raakte van de Heilige Geest (CGVS p. 11). Evenmin blijkt u te weten dat Petrus de aanwezige menigte opriep om zich te bekeren tot Christus (CGVS

p. 11). Voorts kan u de hemelvaart van Jezus correct plaatsen in de tijd maar weet u niet dat hij voorafgaand hij opsteeg aan zijn volgelingen beloofde dat hij de heilige geest zou sturen naar de aarde (CGVS p. 11, 12). Vervolgens blijkt u nog niet gehoord te hebben van de 'Goede Week', de week voorafgaand de verrijzenis van Jezus (CGVS p. 12). U kan de week zelf niet benoemen, weet niet wat er in die week zoal gedaan wordt, weet niet dat Jezus stierf op 'Goede Vrijdag' en gaat helemaal de mist in wanneer u gevraagd wordt wat Palmzondag is (CGVS p. 12). Voor iemand die met heel zijn hart in Jezus is gaan geloven (CGVS p. 8) mag het verbazen dat hij over geen kennis van de vieringen voorafgaand een van de hoogtepunten van de Christelijke kalender blijkt te beschikken. Zelf met betrekking tot de laatste woorden wanneer Jezus gekruisigd werd blijkt u maar over een matige kennis te beschikken (CGVS p. 12). U verwijst wel naar de vergiffenis die hij wenste te schenken aan zij die hem kruisigde maar kan verder niet benoemen dat hij God vroeg waarom hij hem verlaten heeft, dat hij zijn geest in de handen van God legt, hij een andere veroordeelde zegt dat hij met hem in het paradijs zal zijn, hij zijn moeder Maria geruststelt, kenbaar maakt dat hij dorst heeft en zegt dat zijn missie volbracht is. Ook met betrekking tot de beproeving van Jezus in de woestijn, kan u het verhaal reproduceren maar kan u niet vertellen op welke manier deze gebeurtenis jaarlijks wordt herdacht door christenen (CGVS p. 13). Van iemand die met heel zijn hart in Jezus gelooft mag toch wel verwacht worden dat hij dit met de veertigdagentijd kan verbinden en hiertoe enige uitleg kan verschaffen, quod non (CGVS p. 12). Tenslotte mag het opmerkelijk wezen dat u Mattheus aanduidt als de apostel die christenen vervolgde vooraleer hij door Jezus werd uitgekozen om hem te volgen (CGVS p. 13). Dit was immers Paulus, toch niet een onbelangrijk element in het verhaal van Jezus en zijn apostel. Niet in minst omdat u dit element zelf ter sprake brengt en er dan ook verwacht kan worden dat u dit correct kan weergeven (CGVS p. 13). Er dient onderstreept te worden dat voorgenoemde lacunes in uw kennis betrekking hebben op elementen waarvan gezien uw beweerde christelijke beleving verwacht mag worden dat u ervan op de hoogte bent, quod non. Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de oprechtheid van jullie bekering verder onderuit."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden. De voormelde, opvallende lacunes in verzoekers kennis omtrent de basiselementen van de christelijke religie die het doopsel, Pinksteren, Hemelvaart, de Goede Week, Goede Vrijdag, Palmzondag, de kruisiging van Jezus, de vastentijd en de apostel Paulus, laten niet toe nog enig geloof te hechten aan de bewering dat hij een oprecht bekeerd christen zou zijn en vanuit een diepgewortelde en waarachtige religieuze overtuiging zou deelnemen aan religieuze activiteiten in België.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd: "Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat de beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Op basis van uw voorgehouden deelname aan het kerkelijk leven in België kan er evenmin vanuit gegaan worden dat u in Iran als bekeerling gepercipieerd zou worden. U brengt immers geen concrete aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw religieuze activiteiten in België. Dat u naar de kerk bent gegaan in België (CGVS p. 4, 5), kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming. U legt evenwel een brief van uw kerk in Sint-Niklaas neer waarin geschreven staat dat u een trouwe bezoeker van de kerk bent, doch geen officieel lid bent. Ook legt u enkele foto's neer waarin u te zien bent binnen de context van een kerk. Uit deze stukken kan echter niet blijken dat u vanuit een oprechte bekering en diepgaande overtuiging aanwezig bent op deze vieringen. Evenmin kan hieruit een jarenlange kerkgang of christelijke beleving opgemaakt worden. Overigens is het niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te wijzen op zijn religieuze activiteiten na aankomst in Europa en de ter staving van deze activiteiten neergelegde documenten en stukken, doet hij vooreerst immers op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terecht vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker slaagt er verder in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie en de voormelde, op deze informatie geschraagde motieven.

In zoverre hij verweerder verwijt dat de COI Focus van 26 februari 2021 inzake de situatie van bekeerlingen naar het christendom niet in het administratief dossier werd opgenomen en laat uitschijnen dat uit deze COI Focus zou blijken dat beweerde bekeerlingen die vanuit het buitenland terugkeren naar Iran problemen zouden riskeren, dient te worden vastgesteld dat zulks hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Vooreerst valt het in dit kader op dat verzoeker nalaat het volledige rapport en/of de vindplaats hiervan aan te reiken. Hij legt uit dit rapport immers slechts enkele pagina's neer. Daarenboven blijkt daarbij duidelijk dat hij de meest relevante passages uit dit rapport voor de Raad achterhoudt. Uit de inhoudstafel van het rapport, die hij wel neerlegt, blijkt immers dat in dit rapport specifieke en uitgebreide passages zijn opgenomen met betrekking tot monitoring vanwege de Iraanse autoriteiten, activiteiten in het buitenland en terugkeer. Deze passages legt verzoeker echter niet neer. Bovendien wordt in de algemene conclusie van het rapport, die verzoeker wel bij het verzoekschrift voegt, ook duidelijk aangegeven dat, wanneer iemand zich in het buitenland heeft bekeerd en wenst terug te keren, er *“voornamelijk indien ze reeds bekend waren bij de autoriteiten, een hoog profiel hebben en/of bekeringsactiviteiten hebben”* problemen met de autoriteiten kunnen ontstaan.

Waar verzoeker de (inhoud van de) door verweerder gehanteerde informatie van het DFAT in twijfel tracht te trekken, dient verder te worden vastgesteld dat hij geenszins aantoonst dat, waarom of op welk vlak deze informatie foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de passage uit dit rapport die verzoeker *nota bene* zelf citeert, is dit rapport gebaseerd op de kennis op het terrein van het DFAT, brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de Wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en goed gereputeerde nieuwsagentschappen worden verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoeker voor de Raad tracht te betwisten, wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit vindt bovendien duidelijk bevestiging in en is consistent met de overige, *in casu* voorliggende landeninformatie, zowel deze zoals gehanteerd door verweerder als deze zoals aangereikt door verzoeker zelf. Uit deze informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend zijn en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoeker zelf bevestigt dit overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar hij aangeeft dat, indien er geen individuele risicofactoren voorhanden zijn, er evenmin een risico voorhanden is op een onmenselijke en vernederende behandeling. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten na aankomst in Europa en in België en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten of omgeving zou staan. Voorts kan er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten na aankomst in Europa en in België, redelijkerwijze worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende activiteiten staakt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zou riskeren te worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt, zoals reeds hoger werd aangegeven, afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoekers verwijzing naar een aantal Europese arresten en zaken te dezen niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat, zoals reeds hoger bleek, verzoeker zijn land van herkomst via de luchthaven van Teheran, per vliegtuig, op een legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort heeft verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoeker naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die hij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in zijner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

De overige door verzoeker neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots om te besluiten dat verzoeker in geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou (dienen te) koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Bijgevolg is het verwijt vanwege verzoeker, dat verweerder hem nader had moeten ondervragen omtrent een aantal elementen, te dezen verder niet dienstig. Dit geldt nog des te meer nu nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om opnieuw of nader te worden ondervraagd door verweerder. Bovendien laat verzoeker na om te concretiseren wat hij bij een eventuele verdere bevraging dan wel had kunnen of willen toevoegen. Evenmin maakt hij ook maar enigszins op concrete wijze aannemelijk dat of op welke wijze dit specifiek van invloed had kunnen zijn op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling en/of de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven reikt verzoeker in het kader van het voorgaande zelf geen verdere, bijkomende, concrete en dienstige informatie of elementen aan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

3.12. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS